

Sygn. akt VI U 1496/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Dalewski

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2018r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: Z. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 22 sierpnia 2017r., znak: (...)

w sprawie: Z. L.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 1496/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu Z. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznany za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. L. posiadający wyuczony zawód stolarz, ostatnio zatrudniony jako studniarz w dniu 30 marca 2017 roku złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty. Ubezpieczony udokumentował

wymagany staż ubezpieczeniowy. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie uznali ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd powołał biegłego lekarza sądowego z zakresu neurologii.

Biegły lekarz sądowy w wydanej opinii w dniu 27 grudnia 2017 roku rozpoznał u ubezpieczonego następujące schorzenie: przewlekły zespół bólowo-korzeniowy kręgosłupa szyjnego z torem lewostronnym o zmiennym nasileniu w przebiegu zmian zwyrodnieniowych dyskopatycznych.

W ocenie biegłego lekarza sądowego, na podstawie przeprowadzonego badania, stan zdrowia ubezpieczonego nie czyni go całkowicie bądź częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i wykonywanym zawodem. Obecnie narząd ruchu badanego jest statycznie i dynamicznie wydolny. Istnieją ograniczenia funkcji chwytnej i manipulacyjnej w zakresie kończyn górnych nasilone po stronie lewej. Wskazana jest poszerzona diagnostyka i konsultacja ortopedyczna. Istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia obecnie nie sięgają możliwości orzeczenia u badanego długotrwałej częściowej niezdolności do pracy. Leczenie może być prowadzone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Objawy chorobowe mają u badanego zmienne nasilenie, obecnie można stwierdzić, że uzyskano poprawę stanu zdrowia. Zdaniem biegłej orzecznicy Lekarza Orzecznika Komisji Lekarskiej ZUS są trafne, a roszczenie ubezpieczonego bezzasadne.

-dowód; opinia biegłej k. 15-20 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłego lekarza sądowego, ubezpieczony i organ rentowy nie zgłosili do niej żadnych zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy przytoczonej na wstępie – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt.2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.(art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych

kwalifikacji.(art.12 w/w ustawy) Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wydane opinie przez biegłą i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłej została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegła jest, bowiem doświadczonym specjalistą z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinie wydała po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadniła.

Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że schorzenia wskazane przez biegłą nie ograniczają możliwości zarobkowania ubezpieczonego.

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinie biegłej sądowej uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSO Romuald Dalewski